

CHƯƠNG BỐN

SANH SỰ GẶP SỰ SANH

Long Vũ Điền, Hoa Liên Liên, Hoa Tích Tích cùng giật mình.

Long Vũ Điền hỏi gấp:

- Yển lão đệ biết nguyên nhân cái chết của chúng?

Yển Thanh gật đầu:

- Phải! Chúng chết do ba tiếng đó!

Long Vũ Điền a lên một tiếng!

Yển Thanh tiếp:

- Long lão huynh tinh minh về y thuật, tiểu đệ xin đưa ra một vấn đề nhờ Long huynh giải thích. Có hay không một thủ pháp cấm chế ngấm và thủ pháp đó chỉ phát động bằng một loại âm thanh?

Long Vũ Điền lắc đầu:

- Không có! Chỉ có loại âm thanh giết người song phải do một người có nội lực cực kỳ thâm hậu phát xuất, chẳng những thế còn phải mượn một vật gì hay một khí cụ gì hỗ trợ cho thỉnh âm vang lên mãnh liệt hơn. Người chết do âm thanh thì tim phổi tan nát, nhưng không giống như trường hợp của bọn này.

Yển Thanh hỏi:

- Lấy gì làm chắc là không giống nhau?

Long Vũ Điền đáp:

- Thỉnh âm giết người luôn gây chấn động đến các vật quanh địa điểm, như cây gãy cành, lá đổ, đất rung chuyển, đồ vật giao động. Nhưng cái chỗ bọn này chết đồ vật còn nguyên vẹn, hai cô nương vẫn vô sự. Cả Yển lão đệ cũng vô sự bên cạnh cái chết của Trần Lượng và ngu huynh cùng Vu bang chủ cũng vô sự luôn bên cạnh Vương Thiếu Kỳ.

Yển Thanh lắc đầu:

- Không đúng lắm! Long huynh còn nhớ chứ, năm xưa Thiên Tàn Môn từng tung hoành khắp thiên hạ, họ chuyên dùng thủ pháp này để diệt địch!

Long Vũ Điền đáp:

- Ngu huynh đã từng nghe nói, Thiên Tàn Môn Chủ là Bạch Vân Thâm. Một con người tàn phế có võ công quái dị, chỉ thu nhận bọn tàn phế khuyết tay, khuyết chân làm môn đồ.

Yển Thanh tiếp:

- Thủ pháp khống chế thuộc hạ của Thiên Tàn Môn rất quái dị, họ chỉ dùng một câu nói thôi, như thần chú vậy. Nếu có thuộc hạ nào phản bội họ chỉ đọc lên câu thần chú đó là kẻ ấy chết ngay. Nhờ thế môn đồ của họ không ai dám phản và ai ai cũng rất mực miễn cưỡng, chuyên cần, bất chấp cái chết để phục vụ môn phái. Bởi lẽ môn đồ không thể phản bội, có

phản bội cũng chẳng thoát khỏi chết. Không phản bội được thì phải trung thành, tận tâm tận sức tạo lập công lao!

Long Vũ Điền mỉm cười:

- Người đương thời gọi Thiên Tàn Môn là Đoạn Hồn Loa!

Yến Thanh hỏi:

- Những kẻ chết do bọn Đoạn Hồn Loa có trạng thái như thế nào? Giống đám này chẳng?

Long Vũ Điền lắc đầu:

- Hoàn toàn khác biệt. Cách của Bạch Vân Thâm xuất thân từ một cách luyện độc trùng. Lão cho môn đồ uống một loại nước thánh lúc nhập môn, trong nước đó lão có bỏ trộn độc trùng. Môn nhân lão phản bội, lão vờ độc một câu thần chú độc trùng nghe câu đó lập tức phát động căn tâm mạch giết chết người đó. Ngu huynh có nghiên cứu việc đó qua một thời gian mới khám phá được điều bí ẩn bên trong.

Yên Thanh thốt:

- Thì ra ngu huynh phá vỡ Thiên Tàn Môn!

Long Vũ Điền tiếp:

- Năm xưa ngu huynh vâng lệnh lệnh tôn là Kinh Thiên Kiếm Khách theo dõi Thiên Tàn Môn. Bắt được một tên môn đồ tra hỏi mới biết hầu hết đám môn nhân không cam tâm tình nguyện ra lực cho môn phái đó. Bất quá chúng bị bức bách gia nhập bị uy hiếp rồi hành sự theo lệnh vạy thôi.

Rồi y tiếp:

- Theo dõi Thiên Tàn Môn bắt được một môn đồ phải mất một thời gian. Rồi phải mất thêm mấy tháng trường mới khám phá ra bí mật Đoạn Hồn Loa, ngu huynh cuối cùng phải mất thêm mấy tháng để phối chế được một loại giải dược. Ngu huynh trao giải dược cho tên môn đồ đó, hắn mang về phân phát cho đồng bạn dùng. Bạch Vân Thâm không còn khống chế môn đồ được nữa thế là Thiên Tàn Môn tan vỡ.

Yến Thanh cau mày:

- Tại sao tiên phụ không cho tiểu đệ biết.

Long Vũ Điền đáp:

- Là bởi Bạch Vân Thâm biết được trốn thoát, Hoa lão nhân sợ báo thù nên phải dấu bí mật.

Yến Thanh hỏi:

- Còn bọn này? Có phải là chúng trùng độc trùng chẳng?

Long Vũ Điền lắc đầu:

- Không! Nếu có thì ngu huynh đã phát hiện ra rồi!

Yến Thanh thở dài:

- Xuyên Tâm Tiêu là một trong nhiều thủ pháp giết người của Thiên Tàn Môn. Căn cứ theo những câu chuyện trao đổi của Mạt Tạng và Liên Khiết Tâm tiểu đệ có thể khẳng định là Thiên Ma Giáo ngày nay do dư đảng của Thiên Tàn Môn ngày xưa tạo thành. Long

Huynh tưởng đã dập tắt lửa song một vài cục than còn âm ỉ ngún từ đó đến nay, gặp gió là bốc bùng cháy lớn trở lại. Suy theo đó, chúng ta có thể xác định luôn Thiết Kỳ Minh cũng như Thiên Ma Giáo, phát sanh từ gốc Thiên Tàn Môn. Cái chết do âm thanh gây ra cho Trần Lượng, Vương Thiếu Kỳ và bọn này bắt buộc tiểu đệ phải liên tưởng đến Đoạn Hồn Loa ngày trước!

Long Vũ Điền gật đầu:

- Cũng có thể như vậy, song chúng ta không tìm được chứng tích nào trên xác chết cả cho nên hiện tại chúng ta không thể tìm biện pháp đối phó! Thân chú Đoạn Hồn Loa cực kỳ bí ảo, chỉ có mỗi một mình Bạch Vân Thâm biết rõ mà thôi. Và cũng chỉ có lão ấy áp dụng được chứ còn người bị hại không thể tự mình thi hành, tự mình hại mình bằng câu thần chú đó.

Tích Tích chột cật tiếng:

- Xuyên Tâm Tiêu phát xuất từ Vô ảnh Đoạt Hồn Tiêu lại lợi hại hơn Vô ảnh Đoạt Hồn Tiêu nhiều. Điều đó có nghĩa là Vô ảnh Đoạt Hồn Tiêu được cải tiến quan trọng. Thì tại sao Đoạn Hồn Loa lại không thể cải tiến lợi hại hơn? Long lão gia thử nghĩ xem!

Long Vũ Điền thốt:

- Có mấy nguyên nhân khiến một người đứt tâm mạch: Do ngoại lực gây chấn động, do mình vận công chấn đứt và do độc trùng cắn đứt. Nhưng mấy nguyên nhân trên không có triệu chứng giống mấy cái chết này!

Yến Thanh trầm giọng:

- Tiểu đệ biết không có dấu vết gì chứng minh Đoạn Hồn Loa liên quan đến mấy cái chết này. Nhưng tiểu đệ dám quả quyết một điều: Âm thanh! Âm thanh ba tiếng. Tiểu đệ cho rằng những người này bị khống chế bằng một thủ pháp hết sức kỳ bí và khi ba tiếng đó thốt ra thì thủ pháp đó phát động liền làm cho tâm mạch của những người này bị đứt đoạn.

Long Vũ Điền lắc đầu:

- Tuyệt đối không thể có loại thủ pháp đó. Ba tiếng đó rất thông thường như mọi tiếng thông thường khác, có lẽ nào tiếng thường từ miệng nói ra là chết một cách dễ dàng như vậy?

Yến Thanh hừ một tiếng:

- Biết đâu ba tiếng đó rời rạc ra thì thông thường nhưng khi chụm lại rồi nói ra thì có một công hiệu kỳ lạ? Nói ra ba tiếng đó mà phải chết có lẽ những kẻ chết cũng không biết ba tiếng đó có công hiệu giết người nữa đấy! Nếu biết thì không khi nào bọn họ chịu nói ra đâu!

Long Vũ Điền thốt:

- Cũng có thể như vậy lắm, song ngu huynh không nghĩ là tiếng nói mà giết chết người! Lại do người chết thốt ra, Thốt ra xong là chết ngay!

Tích Tích chen vào:

- Yến gia có lý đó! Bất quá chúng ta không giải thích được cái lý đó thôi. Hai tên đó nói xong ba tiếng là chết liền. Như vậy ba tiếng đó phải có một ma lực ghê gớm!

Long Vũ Điền gật ngang:

- Muốn tin như vậy, cứ tin cũng được đi. Nhưng có ích lợi gì đâu! Mình muốn hỏi cung chúng nó, chúng mở miệng là chết liền thì mình còn nghe được gì nữa? Bắt được bao nhiêu người cũng vô ích! Còn khổ hơn là gặp một tập thể câm!

Yến Thanh thốt:

- Chúng chỉ chết khi thốt lên ba tiếng đó, ngoài ra muốn nói gì cũng không sao. Vậy thì mình làm cách gì cho chúng đừng nói ba tiếng đó là được!

Long Vũ Điền cười khổ:

- Làm cách nào chứ! Trừ ra là cứ thực sự cảnh cáo chúng, nhưng có nói ra hay không là do chúng mình không ngăn cản được! Không khéo chúng lại tưởng lầm nếu mở miệng nói bất cứ tiếng gì cũng phải chết hết chúng lại nín luôn. Nếu mình tra khảo nặng tay, chúng chịu đau không nổi lại tự tử luôn bằng cách nói lên ba tiếng đó!

Yến Thanh cho rằng có lý:

Tích Tích thốt:

- Thôi mình đừng bàn luận dài dòng làm chi vô ích. Cứ tìm hiểu nguyên nhân là được. Biết tại sao chúng chết là mình tìm cách giải trừ không khó khăn lắm. Với cách giải trừ đó áp dụng trên người mà bọn mình đã bắt được sau này tự nhiên mình mạnh dạn hỏi cung. Không sợ chúng chết ngang, chết tức nữa!

Long Vũ Điền đến cạnh bên xác chết lấy trong mình ra một con dao nhỏ, mỏng như lá lúa, rạch ngực xác chết phanh ra quan sát rất kỹ.

Một lúc sau y lắc đầu thở dài thốt:

- Chẳng có gì lạ hết! Chỉ có tâm mạch đứt như chúng ta đều biết!

Tích Tích cải:

- Có chứ! Long lão gia hãy xem kỹ lại đi. Tâm mạch đứt như thế đó phải do một lực lượng cực mạnh gây nên, mà chỗ đó là chỗ liên lạc với bộ phận trí giác nơi óc, ngay chủ mạch. Chỗ đó nội lực không hề đạt đến được, như vậy không thể do nội lực làm đứt mà nhất định do ngoại lực chấn động!

Long Vũ Điền xem lại rồi gật đầu:

- Đúng vậy! Nhưng ngoại lực từ đâu đến?

Tích Tích tiếp:

- Chỗ đứt dài độ tấc, nhất định phải do nhân lực gây nên!

Long Vũ Điền cau mày:

- Không do nhân lực mà do ngoại lực, thế thì cái lực đó do đâu mà có?

Tích Tích lắc đầu:

- Tôi làm sao hiểu được? Bất quá tôi thấy sao nói vậy thôi.

Long Vũ Điền mổ ngực xác chết thứ hai.

Kết quả vẫn y như vậy, không có một điểm gì khác lạ ngoài cái điểm do Tích Tích nêu lên.

Liên Liên bước ra ngoài lôi một xác chết vào, nạn nhân là lão nhân mở cổng đón bọn nàng lúc vừa đến đây.

Nàng thốt:

- Lão này thấy nguy cơ bỏ chạy, tôi phóng phi đao giết chết. Không chừng chúng ta tìm được cái lạ nơi thi thể của lão.

Long Vũ Điền mổ cái xác đó liền.

Quả có sự lạ.

- Tâm mạch còn nguyên vẹn, bên cạnh lại có một hoàn thuốc đỏ, nhỏ cỡ hạt đậu.

Y sáng mắt kêu lên:

- Có lẽ nguyên nhân đây rồi! Chẳng biết trong hoàn này có gì?

Yến Thanh nói:

- Long huynh xem kỹ bao bên ngoài là chất gì thế?

Long Vũ Điền đáp:

- Một loại sáp! Thứ sáp cực dẻo, khó vỡ lắm.

Y đặt hoàn thuốc đó lên bàn, con tim hồi hộp, y muốn bóp vỡ hoàn đó nhưng không dám.

Yến Thanh bảo:

- Phải đập ra xem bên trong có cái gì rồi mình tìm cách giải trừ chứ?

Long Vũ Điền thốt:

- Đập vỡ như vậy nếu bên trong có vật gì mau tiêu tan thì mình làm sao nghiên cứu kịp? Người ta dùng sáp bao bọc chẳng qua vì vật bên trong dễ tan biến mà thôi. Bao sáp là để bảo tồn nó lâu dài theo ý muốn.

Yến Thanh lắc đầu:

- Không quan hệ! Mất hoàn này mình tìm hoàn khác, chẳng lẽ không còn gặp tên nào của bọn chúng nữa sao? Gặp chúng là mình giết liền không cho chúng nói năng chi hết, như vậy cái hoàn trong mình chúng phải còn nguyên vẹn không vỡ ra được!

Long Vũ Điền suy nghĩ một lúc rồi lấy mũi dao rọc bao sáp.

Bên trong chỉ có một nhúm thuốc bằng đầu mũi kim thôi.

Long Vũ Điền cẩn thận cầm lên, đưa sát ngọn đèn chăm chú nhìn rồi y lấy mũi dao nhúng vào thuốc, bôi lên thi thể lão nhân.

Không có biến hóa gì cả.

Y lấy làm lạ thốt:

- Kỳ lạ chưa! Bỗng nhiên đoán định thuốc này làm tiêu tan thể xác thành nước, nó nằm gần tâm mạch, bao sáp vỡ là nó chạm tâm mạch liền do đó tâm mạch đứt. Nhưng tại sao nó lại mất công hiệu như thế này?

Yến Thanh hỏi:

- Long huynh chắc vậy?

Long Vũ Điền gật đầu.

- Chắc chứ! Bằng vào kinh nghiệm mấy mươi năm hành nghề mà! Không khi nào lâm được!

Yến Thanh thốt:

- Nếu vậy thì có yếu tố nhiệt độ trong đó rồi. Người sống xác nóng, người chết xác lạnh. Có những loại thuốc chỉ có công hiệu khi gặp nóng, mất công hiệu khi gặp lạnh.

Long Vũ Điền gật đầu.

Rồi y làm ngay một cuộc thực nghiệm, đưa mũi dao vào ngay ngọn đèn, nướng cho thật nóng, đặt vào đường mạch đi ngang chỗ bôi thuốc.

Hơi nóng chuyển sang, đường mạch ấm lại, thuốc có công hiệu liền.

Đoạn mạch nơi đó tiêu tan thành nước.

Long Vũ Điền thở phào thốt:

- Cuối cùng chúng ta cũng tìm được nguyên nhân gây cái chết cho bọn này! Kẻ nào chế ra thứ thuốc giết người như thế này thật là cao minh về y thuật, hơn hẳn bốn nhân mấy bậc!

Liên Liên hỏi:

- Họ chết vì độc được tại sao trên thi thể không có dấu vết gì chứng tỏ họ trúng độc?

Long Vũ Điền đáp:

- Cô nương thắc mắc là phải! Bất quá phạm vi trúng độc rất nhỏ, chất độc chỉ làm tiêu tan một đoạn trên mạch thôi, vả lại cái chết đến rất nhanh độc không lan khắp cơ thể kịp thì làm sao có chứng tích!

Yến Thanh thốt:

- Còn hai vấn đề nữa, Long huynh cố tìm giải đáp đi!

Long Vũ Điền hỏi:

- Có phải lão đệ muốn biết tại sao bao sáp vỡ?

Yến Thanh gật đầu:

- Phải! Vấn đề đó chắc có liên quan đến ba tiếng Thiết Kỳ Minh! Ba tiếng đó kích thích như thế nào đó nên bao sáp mới vỡ ra. Tiểu đệ thấy trong vụ này có hơi hướm của lối Đoạn Hồn Loa mà Thiên Tàn Môn đã dùng ngày trước.

Long Vũ Điền thốt:

- Giống thì có giống nhưng ngu huynh không tin là ba tiếng Thiết Kỳ Minh có ảnh hưởng như vậy! Bởi vì chúng ta nói lại biết bao nhiêu lần ba tiếng đó mà nào bao sáp có vỡ đâu!

Yến Thanh cãi:

- Theo tiểu đệ thì không phải vậy. Tiểu đệ vẫn giữ nguyên lập luận là ba tiếng đó phải có ảnh hưởng đến bao sáp. Bất cứ âm thanh nào cũng gây cảm ứng nơi người tiếp nhận, song có sai biệt là âm thanh do mình phát xuất thì cảm ứng phải khác hơn cảm ứng do âm thanh ở bên ngoài mà mình tiếp nhận.

Tích Tích phụ họa:

- Đúng vậy! Phàm ai có luyện qua môn khí công đều hiểu trong một phạm vi nào đó không quá gần mà cũng chẳng quá xa, nếu vận khí công mà phát xuất âm thanh cũng có thể làm chấn động thần trí đối phương. Nếu môn khí công luyện đến mức tinh vi thì âm thanh có thể giết đối phương vì sự chấn động rất mãnh liệt làm đứt tâm mạch được như thường. ở đây, chúng chỉ thốt lên ba tiếng mà bao sáp vỡ ra, đều đó chứng tỏ kẻ chế tạo bao sáp cao minh không tưởng nổi, cần độ cách nào cho bao sáp vỡ khi âm thanh phát xuất chỉ cách không đầy một thước! Từ cửa miệng người thốt đến bao sáp đâu có xa gì?

Mọi người đều công nhận lập luận đó đúng.

Long Vũ Điền làm một cuộc thử nghiệm.

Y lấy nửa miếng sáp đắp lên ngực rồi cứ ba tiếng Thiết Ky mình mà thốt!

Y thay đổi âm giai đúng chín lượt. Đến lượt cuối cùng dĩ nhiên mảnh sáp vỡ tan.

Cả mừng y vội lấy luôn nửa mảnh sáp kia đắp lên ngực.

Lần này y chỉ thốt lượt thứ hai là mảnh sáp vỡ.

Y thở phào buông nhanh!

- Tìm ra rồi!

Yến Thanh hỏi:

- Tìm ra cái gì?

Long Vũ Điền đáp:

- Tìm ra âm giai làm vỡ tan bao sáp. Mình cứ chế tạo một vật phát xuất âm thanh đúng giai độ đó khi gặp địch không cần động thủ cũng trừ diệt được như thường!

Yến Thanh thở dài:

- Cái đó đâu phải là một phương pháp? Mình phải làm sao cho bao sáp đừng vỡ ra để bao nhiêu mạng người không chết oan uổng! Phải biết địch cũng như ta, sở dĩ giao chiến với ta là do mạng lệnh của kẻ chủ sự chứ không hẳn là do ý muốn! Mình tận sát sao đành!

Long Vũ Điền cười khổ:

- Thế thì vô phương rồi! Trừ ra mổ ngực chúng moi bao sáp ra. Cách đó là an toàn hữu hiệu nhất.

Yến Thanh hỏi:

- Đối phương do ngã nào đặt bao sáp vào tâm mạch?

Long Vũ Điền đáp:

- Mổ ngực mà đặt vào rồi may lại chứ còn làm cách gì khác?

Yến Thanh lại hỏi:

- Sao không thấy thẹo, vết chi hết!

Long Vũ Điền mỉm cười:

- Ngu huynh đã mổ cho lão đệ sáu lần rồi, lão đệ có thấy vết thẹo nào chẳng?

Yến Thanh lắc đầu:

- Sở dĩ mổ mà không lưu sẹo vết gì là nhờ Long huynh phối chế một loại thuốc thoa có mỡ con rái vùng Bắc Hải!

Long Vũ Điền tiếp:

- Đối phương có y thuật cao minh hẳn cũng biết phối chế loại thuốc thoa đó vậy!

Yến Thanh lại lắc đầu:

- Con rái vùng Bắc Hải là động vật hiếm có, làm gì có thừa thãi mà đối phương phung phí loại thuốc quý báu đó cho những kẻ tầm thường như bọn này? Và làm gì có đủ cho đối phương dùng cho cả hàng ngàn thuộc hạ?

Rồi chàng tiếp:

- Nhất định là không phải mổ ngực rồi thoa thuốc có mỡ con rái rồi! Nhất định là đối phương có cách giản tiện hơn. Long huynh phải tìm ra cách đó để mình nghĩ phương pháp đối phó.

Long Vũ Điền trầm ngâm suy nghĩ một lúc.

Sau cùng y thốt:

- Việc đó để ngu huynh thư thả rồi nghiên cứu lại. Hiện tại dù sao cũng phải chế ra một vật phát âm thanh để phá vỡ bao sáp như ngu huynh đã nói để chúng ta tự vệ tạm thời nếu gặp cường địch trong khi chờ có phương pháp hay! Có điều khi sử dụng chúng ta phải cẩn thận đừng để cho đối phương phát hiện. Nếu chúng biết được chúng sẽ thay đổi biện pháp sát nhân thì lại mệt cho chúng ta đấy!

Y tìm một ống tre chẻ thành nang mỏng và nhỏ ghép hai tờ giấy bên ngoài tạo ra bốn ống địch.

Y bắt Liên Liên thổi thử âm giai mấy lượt, đúng âm thanh hữu hiệu đoạn y trao cho mỗi người một ống địch và chỉ dẫn cách sử dụng.

Mỗi người nhận một ống địch cất vào mình.

Sau đó y bảo mọi người nghĩ cách phi tang những dấu vết trên ngực các xác chết, phòng đối phương tra cứu biết được họ đã phát hiện được bí mật.

Liên Liên thốt:

- Rắc bột thuốc hóa thi, các xác chết biến thành nước!

Long Vũ Điền lắc đầu:

- Không được! Làm như vậy là mất tích chúng, đối phương biết là có kẻ bắt chúng sẽ đề cao cảnh giác, không thể hủy diệt các xác này!

Yến Thanh suy nghĩ một lúc:

- Chúng ta cứ cho một mối lửa là xong!

Long Vũ Điền lắc đầu:

- Không được! Lửa cháy lên, chúng chạy đến chữa lửa, nếu chúng chạy đến nhanh tắt lửa kịp thời thì các xác chết hiện lồ lộ ra đó, chúng sẽ thấy tang tích.

Yến Thanh cười khở:

- Vậy phải dùng kiếm! Giết chúng một lần nữa!

Long Vũ Điền lắc đầu:

- Tuyệt đối Yến đệ không nên lưu lại kiếm pháp trên các xác chết. Hành tung của lão đệ phải được tuyệt đối giữ bí mật! Đây là gia cư của đệ tử Cái Bang chỉ có người trong Cái Bang xuất thủ là hợp lý nhất. Chúng sẽ không nghi ngờ gì cứ cho rằng người chung một bang thanh toán nhau vì việc trong bang.

Liên Liên mỉm cười:

- Long lão gia muốn cho chị em tôi làm ác nhân một lần nữa!

Long Vũ Điền cũng cười:

- Sự thể chẳng đáng dừng, biết làm sao hơn, cô nương!

Liên Liên và Tích Tích cùng vung kiếm.

Không lâu lắm các xác chết biến thành hàng trăm khúc.

Long Vũ Điền gật đầu!

- Tốt lắm rồi! Đối phương không thể phát hiện chúng ta có mổ xác khám nghiệm. Bây giờ chúng ta chỉ còn có mỗi việc là nhanh chân ly khai nơi này.

Y hỏi Yến Thanh:

- Yến lão đệ sẽ đi Thiên Mục Sơn phải không?

Yến Thanh gật đầu:

- Phải, tất cả mọi diễn biến đều cho thấy Thiên Ma Giáo thoát thân từ Thiên Tàn Môn và Thiết Ky Minh lại thoát thân từ Thiên Ma Giáo. Tiểu đệ phải đến tận căn cứ củ của Thiên Tàn Môn để tìm manh mối. Long huynh hãy đi với hai cô nương đây ra ngoài thành đến Sư Tử Sơn chờ tại hạ.

Long Vũ Điền chớp mắt:

- Yến lão đệ còn đi đâu nữa?

Yến Thanh gật đầu:

- Tiểu đệ muốn mạo hiểm bắt sống một tên hỏi cung về tình hình Thiết Ky Minh. Vào giờ Ngọ tiểu đệ sẽ đến Sư Tử Sơn họp mặt với các vị.

Long Vũ Điền cau mày:

- Lão đệ biết ở đâu mà hòng tìm bắt một tên? Huống chi Mã Cảnh Long hiện đang bủa lưới bao vây quyết bắt cho bằng được lão đệ?

Nhưng Yến Thanh đã thoát ra ngoài cửa, mất dạng.

OoO